

Дарина Масурева – 10. В клас (Трето място в раздел „Поезия“)

Ослепях за пролетта

Пролетта пресъздава
Рисунки на време
Отдавна забравено –
Лъжливо изящни,
Ефирно нетрайни.
Тишината трепери лениво,
Тревата все жадно отпива
Аромата на цветни ливади...

Отпива земята наситени багри,
Тайно заровили в себе си
Същите зимни неволи –
Тръните гъсто покриват
Ъглите на градски градини,
Пъпки отровни попиват
Всичките нежни нюанси на
Адската твоя жестокост...

Над мен се простира безкрайно
Апатично лазурно небе.

*

Златни лъчи ми възвръщат
Изгарящи радостни спомени.
Малиноворозови вечери
Акомпанират на тъмни акорди.
Топи се снега и разцъфват
Алени цветята на злото.

Защото пролетта ти беше
Агония с палто от красота.
Видях как го съблича нощем
И прозира млечнобяла кожа
На изкривена светлина.
А призрачното ти присъствие
Гротескно поглъща дъгата –
Измива от мойто платно пролетта.